

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobců: **a) O. P., b) O. B.**, zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 7. 2015, č.j. MV-87897-4/VS-2015,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 7. 2015, č.j. MV-87897-4/VS-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobců proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy ze dne 9. 4. 2015, č.j. VS-649/835.3/2-2014 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno společné žádosti žalobců o udělení státního občanství České republiky, do které byly zahrnuty nezletilé děti: M. P., nar. X, M. P., nar. X, V. P., nar. X a M. P., nar. X, všichni státní příslušnost U., bytem R. 31, P.
- [2] Žalobci v podané žalobě uvedli, že správní orgán I. stupně jejich žádost zamítl prakticky výlučně z důvodu, že tito nesplňují podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, konkrétně s odkazem na skutečnost, že dospělí účastníci řízení ne vždy řádně hradili zdravotní pojištění, resp. povinné odvody na toto pojištění, což mělo

za následek vznik dlužných částek a následných penále, přičemž žalobkyně měla dluh rovněž na důchodovém pojištění. Žalobci namítli, že jejich žádost byla zamítnuta bez patřičného odůvodnění. Uvedli, že mají na území České republiky povolen trvalý pobyt již déle než 8 a 6 let a žalobkyně je v České republice již od roku 1997. Namítali, že správní orgány obou stupňů nereflekovaly dlouhodobost pobytu žalobců na území České republiky a jejich plnou integraci do majoritní společnosti, což je jedno z primárních hledisek, kterým se mají správní orgány v rámci posouzení žádosti zabývat. Z toho důvodu označili žalobci obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná.

- [3] Dále namítali, že byť podávali žádost o státní občanství společně, tak nelze zamítnout žádost paušálně všem, tedy i jejich dětem, pokud pouze někteří dle správního orgánu nesplňují zákonem stanovené podmínky. Takový postup je dle žalobců v rozporu se zásadami správního práva a s přístupem k jednotlivým účastníkům řízení individuálně. Namítali, že minimálně ke třem starším nezletilým dětem správní orgán I. stupně odůvodnil zamítnutí jejich žádosti zcela nepřezkoumatelným způsobem, když z důvodu nesplnění podmínek matky a otce rodiny zamítl žádost celé rodiny. Navíc se s touto námitkou žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal.
- [4] Žalobci dále uvedli, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neustále opakoval, že měli dlužné částky na veřejném zdravotním pojištění, aniž by tento vzal dostatečně v potaz, že žalobci pak všechny nedoplatky jim vzniklé vždy uhradili a v současnosti žádné nemají, což správnímu orgánu doložili. Žalovaný toto stanovisko potvrdil. Dále namítali, že žádali o prominutí této zákonné podmínky, avšak správní orgány vůbec nezohlednily, že nová právní úprava je v tomto ohledu mnohem příznivější a důvodem pro zamítnutí žádosti je teprve až porušení těchto předpisů závažným způsobem, přičemž porušení právních předpisů v oblasti zdravotního pojištění závažným způsobem se žalobci dle svého názoru nedopustili. K vypořádání této námítky žalovaný žalobci uvedli, že argumentace, že nový zákon o státním občanství je naopak v mnohém přísnější (třeba v požadavku prokázat jazykové znalosti), se jim jeví jako lichá, neboť to nebyly jazykové znalosti žalobců, ve kterých shledával správní orgán problém, nýbrž povinné odvody. Za alternativu v případě těchto drobných porušení právních předpisů by se dle staré úpravy dala dle žalobců považovat právě možnost prominutí těchto podmínek z důvodu zvláštního zřetele hodných. Žalovaný však tento postup odmítl, aniž by se zabýval skutečnostmi, že kromě splnění jedné podmínky jsou žalobci ideálními kandidáty na udělení státní občanství, pro což svědčí zejména dlouhodobost jejich pobytu na území, stejně jako celé široké rodiny, bezproblémová integrace celé rodiny a dále fakt, že se jedná o rodinu početnou a všichni její členové o občanství žádají bez výjimky a mají v plánu vždy žít na území České republiky. Vyjma ne zcela svědomitého nehrazení veřejného pojištění ve stanovených termínech, což následně žalobci plně kompenzovali uhrazením nejen dlužné částky, ale také stanoveného penále splňují žalobci všechny podmínky.
- [5] V této souvislosti žalobci dále odkázali na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č.j. 5 As 47/2008, a ze dne 31. 6. 2008, č.j. 2 As 55/2007, ze kterých jednoznačně vyplývá, že správní orgán rozhodující o státním občanství je povinen respektovat bazální principy právního státu, jako je např. zásada proporcionality či legitimního očekávání. Žalobci dále citovali z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č.j. 2 As 31/2005, a uvedli, že dle názoru Nejvyššího správního soudu předpokládá ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství určitou intenzitu, tedy závažnost daného porušení zvláštního právního předpisu. I další podstatné okolnosti protiprávního jednání

musí být takové, aby bylo skutečně naplněno reálné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele. Dle názoru žalobců žalovaný v napadeném rozhodnutí dezinterpretoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č.j. 5 As 51/2007, když se přes rozkladové námitky nijak nevypořádal s tím, kde správní orgány shledávají u žalobců veřejný zájem na tom, aby rodina, která v České republice dlouhodobě bez problémů funguje, nenabyla po takto dlouhé době státní občanství.

- [6] Žalobci rovněž označili za zásadní pochybení správních orgánů to, že se tyto nezabývaly obsáhlým vyjádřením, které žalobci správnímu orgánu I. stupně zaslali. Takový postup je dle žalobců v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
- [7] Z uvedených důvodů žalobci navrhovali, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [8] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že k zamítnutí společné žádosti o udělení státního občanství České republiky došlo z důvodu nesplnění zákonné podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství zletilými žadateli. S ohledem na tuto skutečnost a také na to, že zletilým žadatelům nebylo nesplnění této podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 citovaného zákona prominuto, byla žádost o udělení státního občanství České republiky při aplikaci zásady jednotného státního občanství (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č.j. 4 As 142/2013-29) zamítnuta i jejich nezletilým dětem.
- [9] K námitce, že správní orgány nedostatečně vyhodnotily dlouhodobost pobytu žalobců na území České republiky a jejich plnou integraci do majoritní společnosti, žalovaný poznamenal, že dlouhodobý pobyt na území České republiky je podstatným integračním znakem, formálně také vyjádřeným v podmínce pro udělení státního občanství stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství. Neméně podstatným integračním znakem dle žalovaného je ale i dodržování právních předpisů státu, jehož občany se žalobci hodlají stát. Právě tuto podmínku žalobci nesplňují, když dlouhodobě řádně a včas nehradili pojistné na všeobecné zdravotní pojištění, přičemž výše nedoplatků dosáhla nikoli bagatelních částek a nedoplatky vznikaly i po podání žádosti o udělení státního občanství. Tyto okolnosti také vzaly správní orgány obou stupňů v úvahu při zvážení možnosti prominutí nesplnění podmínky, a to v souladu s jejím smyslem a účelem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č.j. 5 As 51/2007). Žalovaný také odmítl, že nevzetím v potaz tvrzení žalobců o jejich úplné integraci zatížily správní orgány obou stupňů svá rozhodnutí nezákonností, resp. nepřezkoumatelností. Uvedl, že závěry ohledně nesplnění uvedené zákonné podmínky jsou v obou rozhodnutích podloženy dostatečně zjištěným skutkovým stavem a rovněž úvaha správního orgánu I. stupně stran možnosti prominutí podmínky (str. 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí), která byla následně potvrzena i napadeným rozhodnutím, je dostatečně odůvodněna. V uvedené souvislosti proto žalobce odmítl námitku porušení zásady proporcionality a legitimního očekávání žalobců, jakož i námitku, že nepřistoupením na uvedenou argumentaci žalobců správní orgány obou stupňů svá rozhodnutí podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu dostatečně neodůvodnily.
- [10] Žalovaný dále odmítl námitku, že správní orgán I. stupně odůvodnil zamítnutí žádosti nezletilých dětí zcela nepřezkoumatelným způsobem a žalovaný se s ní taktéž

přezkoumatelně nevypořádal. Uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasné patrné, z jakého důvodu byla žádost nezletilým dětem zamítnuta (str. 7), a to z důvodu aplikace zásady jednotného státního občanství rodiny. Stejně tak žalovaný odmítl i námitku, že nepřezkoumatelným způsobem nezohlednil rozkladovou námitku, že nová právní úprava je mnohem příznivější. Úvahy ohledně možnosti přihlédnout k nové právní úpravě jsou dle žalovaného přezkoumatelným způsobem uvedeny na str. 7 napadeného rozhodnutí.

- [11] Při ústním jednání konaném před soudem dne 2. 8. 2018 zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a k námitce neproporcionality napadeného rozhodnutí uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č.j. 5 As 51/2007-105 naprosto vytrhl z kontextu. V tomto rozhodnutí je dle žalobce jasné stanoveno, že smyslem a účelem podmínky je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství žadatele, u kterých je důvodné nebezpečí, že takový cizinec bude pokračovat v závažném porušování právních povinností, a proto je zde veřejný zájem, aby takový cizinec občanství nenabyl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tento rozsudek nijak neaplikoval na případ žalobců, přičemž dle zástupce žalobce nemůže v daném případě reálně hrozit nebezpečí, že by žalobci pokračovali v porušování právních povinností, když bylo doloženo, že své nedoplatky uhradili. Dále zástupce žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s judikaturou jak Nejvyššího správního soudu, tak Městského soudu v Praze, přičemž v této souvislosti odkázal na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 51/2007-105, a dále na rozsudky téhož soudu ze dne 18. 12. 2008, č.j. 5 As 47/2008-92, a ze dne 20. 8. 2009, č.j. 5 As 39/2009-81. Dále pak zástupce žalobce odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2015, č.j. 8A 44/2012-40, a ze dne 19. 5. 2015, č.j. 3A 78/2013-36.
- [12] Žalovaný se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil, soud pak jednal v jeho nepřítomnosti.
- [13] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [14] Dne 24. 11. 2013 podali žalobci společnou žádost o udělení státního občanství České republiky, do které byly zahrnuty i nezletilé děti. Žalobce měl trvalý pobyt na území České republiky povolen ke dni 11. 8. 2008, žalobkyně ke dni 19. 4. 2006, nezletilé děti M., M. a V. ke dni 18. 4. 2006 a M. ke dni 3. 8. 2009. Řízení o žádosti bylo dvakrát (22. 4. 2014 a 10. 7. 2014) přerušeno z důvodu doložení nezbytných dokladů.
- [15] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 9. 4. 2015, č.j. VS-649/835.3/2-2014, nebylo žádosti podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství vyhověno.
- [16] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobci a nezletilé děti M., M. a V. splňují podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky. Nezletilý syn M. má trvalý pobyt povolen ke dni 3. 8. 2009, čímž uvedenou podmínku nesplnil, a proto žalobci požádali o prominutí této podmínky. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že z výpisu Rejstříku trestů nevyplývají o žalobcích žádné informace o jejich případném odsouzení, a proto splňují podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství, u nezletilých dětí se splnění této podmínky neprokazuje. Dále konstatoval, že žalobci splnili podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) předmětného zákona, neboť prokázali znalost českého jazyka, nezletilé děti tuto podmínku vzhledem ke svému věku neprokazují. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že

splnění podmínky dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, se od 1. 1. 2014 neprokazuje.

- [17] Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že dospěl k závěru, že žalobci nesplňují podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť řádně a včas neplnili povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění. Z dokladů Všeobecné zdravotní pojišťovny vyplynulo, že žalobci jako samoplátcí pojistného vznikaly od roku 2009 nedoplatky na pojistném, které dosahovaly řádově tisíců Kč, na sankčním penále řádově stovek Kč. Nejvyšší nedoplatek na pojistném u žalobce ve výši 7.622 Kč byl evidován ke dni 8. 3. 2011, ke dni 8. 12. 2011 dosahovalo dlužné pojistné částky 6.541 Kč, ke dni 1. 1. 2013 částky 4.381 Kč a ke dni 1. 1. 2014 částky 2.221 Kč. Dlužné penále bylo žalobci vyměřeno za rok 2011 ve výši 710 Kč, za rok 2012 ve výši 740 Kč, za rok 2013 ve výši 527 Kč a za rok 2014 ve výši 131 Kč. Správní orgán dále uvedl, že dne 29. 4. 2014 byla žalobcem provedena úhrada dlužného pojistného ve výši 2.220 Kč a dlužného penále ve výši 229 Kč. Z vyúčtování pojistného Všeobecné zdravotní pojišťovny za období od 1. 6. 2007 do 12. 5. 2014 u žalobkyně vyplynulo, že jsou evidovány opět nedoplatky na pojistném řádově v tisících Kč, přičemž nejvyšší nedoplatek na pojistném dosáhl ke dni 9. 3. 2009 částky 4.320 Kč. Nedoplatek na pojistném ke dni 30. 1. 2014, tj. i po podání žádosti, činil částku 3.496 Kč. Žalobkyně nedoplatek uhradila dne 5. 2. 2014, ke dni 8. 4. 2014 dlužila na pojistném částku 3.504 Kč. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně neplnila také povinnosti na úseku důchodového pojištění podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, když jí bylo vyměřeno penále ze záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2002 a 2003, a to ve výši 923 Kč a 105 Kč.
- [18] K prominutí uvedené podmínky podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství správní orgán I. stupně uvedl, že nebyly shledány důvody hodné zvláštního zřetele. Správní orgán přihlédl k tomu, že žalobci svoji povinnost nerespektovali po velmi dlouhé časové období, dlužné částky na pojistném i na penále nebyly nezanedbatelné a žalobci úhradu pojistného neprováděli řádně a včas ani po podání žádosti o udělení státního občanství. Správní orgán I. stupně konstatoval, že u každé osoby žádající o udělení státního občanství lze právem požadovat nejen, aby beze zbytku plnila zákonné povinnosti, ale aby také její chování bylo prosto všech pochybností a existoval zde odůvodněný předpoklad, že se porušování povinností nebude opakovat. Správní orgán I. stupně pak dále vyslovil pochybnost ohledně transparentnosti zdrojů, ze kterých žalobci se 4 nezletilými dětmi hradili své životní náklady a vypořádací cenu 1.940.000 Kč za převod členských práv a povinností spojených s družstevním bytem na uvedené adrese, a to s přihlédnutím k jejich daňovým přiznáním s nízkými vykázanými příjmy. Vzhledem k tomu, že správní orgán dospěl k závěru, že žalobci předmětnou podmínku nesplnili a ani jim neprominul její nesplnění, u nezletilého syna M. pak nesplnění podmínky dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) předmětného zákona rovněž neprominul.
- [19] Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí dne 13. 4. 2015 rozklad, který dne 29. 4. 2015 odůvodnili. V rozkladu žalobci uváděli obdobné námitky a tvrzení jako v podané žalobě.
- [20] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 8. 2015, č.j. MV-87897-4/VS-2015, byl rozklad zamítnut.

- [21] V odůvodnění ministr vnitra zopakoval průběh správního řízení a shrnul rozkladové námitky žalobců. Uvedl, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně v tom smyslu, že nezletilý syn M. nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství a že žalobci nesplňují podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) téhož zákona, neboť řádně a včas neplnili povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění a žalobkyně i na úseku důchodového pojištění. Uvedl, že pochybení v úhradě pojistného nelze označit za málo závažné, když k němu ze strany žalobců docházelo opakovaně a dlouhodobě, přičemž se ministr vnitra ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně k možnosti prominutí, resp. neprominutí této podmínky.
- [22] Dále ministr vnitra v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že plnění povinností v oblasti zdravotního pojištění je posuzováno za dobu od udělení povoleného trvalého pobytu, a to v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č.j. 5 As 51/2007-105, podle něhož nelze přijmout formalistický výklad spočívající v tom, že ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) předmětného zákona se vztahuje pouze na chování cizince v době podání žádosti, a nikoliv již na jeho předchozí působení na území České republiky. Z výkladu Nejvyššího správního soudu tak dle ministra vnitra jasně vyplývá, že žalobci měli své povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění a žalobkyně také na úseku důchodového pojištění řádně plnit po celou dobu povoleného trvalého pobytu na území České republiky. Uvedl, že dlužné penále i nedoplatky na pojistném měli žalobci i po podání žádosti.
- [23] K námitce, že správní orgán I. stupně nezohlednil, že nová právní úprava je příznivější ve vztahu k nedoplatkům pojistného, kdy důvodem zamítnutí žádosti je teprve porušení těchto předpisů závažným způsobem, ministr vnitra uvedl, že tato argumentace není případná, protože jak zákon o státním občanství, tak zákon č. 186/2013 Sb. představují komplexní, neoddělitelnou úpravu podmínek pro udělení státního občanství České republiky, z níž nelze vytrhávat pouze některé ze stanovených podmínek, pro žalobce příznivější. Podotknul, že v některých ohledech je úprava v zákoně č. 186/2013 Sb. pro žadatele přísnější, např. pokud jde o podmínku prokázání znalosti českého jazyka či reálií České republiky. Tomuto výkladu dle ministra vnitra nasvědčuje i to, že zákonodárce v přechodných ustanoveních k zákonu č. 186/2013 Sb. stanovil, že vzhledem k dosavadní právní úpravě, podle níž se dokončí již zahájená řízení, se uplatní pouze jediná výjimka, a to prokázání pozbytí dosavadního státního občanství (ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství).
- [24] Dále v odůvodnění uvedl, že neprominul nezletilému synu M. nesplnění podmínky nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, a to při respektování zásady jednotného státního občanství v rodině. Tato zásada byla uplatněna i ve vztahu k ostatním nezletilým dětem, neboť i ony jsou plně závislé svou péčí na rodičích. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č.j. 4 As 142/2013-29.
- [25] Ministr vnitra dále v odůvodnění uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobců, že správní orgán I. stupně porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, když se nevypořádal s podklady pro rozhodnutí, přičemž uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu potud, že zkoumal splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství také z hlediska možného prominutí nesplnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství v případě žalobců, resp.

v případě nezletilého syna M. nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

- [26] Závěrem ministr vnitra podotkl, že případné prominutí dotčené podmínky je věcí správního uvážení Ministerstva vnitra, zda žádosti vyhoví či nikoliv, a to dokonce i za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství splňuje všechny podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, jelikož na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, z čímž se ztotožňuje i Ústavní soud (srov. usnesení ze dne 8. 3. 2000, sp.zn. IV.ÚS 586/99, a usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp.zn. II.ÚS 624/06).
- [27] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba ne/byla podána důvodně.
- [28] Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:
- a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,
 - b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,
 - c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,
 - d) prokáže znalost českého jazyka a
 - e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.
- [29] Podle ustanovení § 11 odst. 4 téhož zákona může ministerstvo dále v případech hodných zvláštního zřetele prominout i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) a e).
- [30] Podle ustanovení § 14 odst. 6 zákona č. 186/2013 Sb. státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.
- [31] Podle ustanovení § 74 téhož zákona řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů; pozbytí dosavadního státního občanství se pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.
- [32] Soud se nejprve zabýval námitkou týkající se porušení zásady proporcionality.

- [33] Soud se zcela ztotožnil s názorem, který vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 8. 2009, č.j. 5 As 39/2009-81. Porušení povinnosti uhradit včas pojistné na veřejné a zdravotní pojištění je, dle názoru soudu, nepochybně porušením právního předpisu. Toto porušení povinnosti však musí být hodnoceno z hlediska proporcionality a v rozhodnutí musí správní orgán dostatečně přihlédnout k závažnosti případného porušení zvláštního právního předpisu a k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti. Správní orgán tak musí v každém jednotlivém případě posoudit veškeré rozhodné skutečnosti.
- [34] Soud tedy na jedné straně souhlasí s názorem žalovaného, že na udělení státního občanství není právní nárok, na druhé je nutné současně konstatovat, že rozhodování správních orgánů musí být dostatečně a v potřebném rozsahu odůvodněné. Rubem oprávnění správního orgánu je povinnost volné úvahy užít, tedy zabývat se všemi hledisky, která zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění, a poté volným správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospět při dodržení pravidel logického vyvozování k adekvátnímu rozhodnutí.
- [35] Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. I když správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování.
- [36] Jak již judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 (dostupné na: www.nssoud.cz), je třeba odmítnout formalistický výklad, že se ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství vztahuje pouze na chování cizince v době podání žádosti, a nikoliv již na jeho předchozí působení na území České republiky, neboť taková interpretace se přičí smyslu a účelu uvedené normy. V souladu s tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu tedy lze souhlasit s žalovaným v tom směru, že žalobce měl plnit stanovené odvodové povinnosti od začátku doby, kdy tyto vznikly. Zmíněné ustanovení však také předpokládá určitou intenzitu, tedy závažnost daného porušení zvláštního právního předpisu.
- [37] Soud opětovně zdůrazňuje, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, přičemž rozhodnutí o udělení či neudělení občanství je pouze na úvaze Ministerstva vnitra.
- [38] Soud dospěl k závěru, že žalovaný na podkladě správního spisu v souladu se zákonem zhodnotil, že žalobci nesplnili podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Úvahu žalovaného týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí soud posoudil jako dostatečnou a v souladu s žalobcem předkládanou judikaturou, jelikož žalovaný dle názoru soudu dostatečně odůvodnil, proč žalobcům nebylo uděleno státní občanství. Žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě objasnil, že žalobci dlouhodobě řádně a včas nehradili pojistné na všeobecné zdravotní pojištění, přičemž výše nedoplatků

nebyla bagatelní a zároveň nedoplatky vznikaly i po podání žádosti o udělení státního občanství. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, resp. správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí podrobně vypočítal, od jaké doby a v jaké výši vznikaly žalobcům nedoplatky na pojistném, přičemž se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že závažnost porušení právních povinností spočívající v neplacení veřejného zdravotního pojištění byla díky své dlouhodobosti a díky tomu, že k tomuto jednání docházelo i po podání žádosti o udělení státního občanství, natolik závažná, že odůvodňovala zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky.

[39] Dle principu proporcionality tak má soud za to, že žalovaný náležitě zhodnotil smysl a účel podmínky dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti uvedeného porušení, jakož i k pozdějšímu chování žalobců. Smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy, neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky. V daném případě dle názoru zdejšího soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí přesně zhodnotil předmět sporu, tj. splnění povinnosti žalobců platit pojistné na veřejné zdravotní pojištění ve vztahu k závažnosti tohoto porušení právní povinnosti s následkem spočívajícím v zamítnutí žádosti o udělení státního občanství, resp. ve vztahu k výše uvedené judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[40] Soud tak shrnuje, že závěry správních orgánů obou stupňů týkající se nesplnění předmětné zákonné podmínky jsou v obou rozhodnutích dostatečně podloženy zjištěným skutkovým stavem, přičemž je třeba konstatovat, že správní orgán I. se rovněž náležitě zabýval možností prominutí této podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství.

[41] Soud se dále zabýval dalšími žalobními námitkami. K námitce, že nová právní úprava je mnohem příznivější a důvodem pro zamítnutí žádosti je teprve až porušení příslušných právních předpisů závažným způsobem, soud uvádí, že žalobci podali žádost dne 24. 11. 2013, tj. za účinnosti starého zákona o státním občanství. Od 1. 1. 2014 však platil zákon č. 186/2013 Sb., ale ten v přechodných ustanoveních (viz ustanovení § 74) stanovil, že se neukončená řízení dokončí podle dosavadních právních předpisů. Soud tak konstatuje, že splnění podmínek pro udělení státního občanství se tak v daném případě nadále posuzovalo podle starého zákona o státním občanství, vyjma pozbytí dosavadního státního občanství, které bylo výslovně v přechodných ustanoveních zmíněno. Námitka použití pozdější úpravy je tak nedůvodná, jelikož žalovaný na danou věc správně a v souladu se zákonem aplikoval úpravu dřívější.

[42] K námitce, že byt žalobci podávali žádost o státní občanství společně, tak nelze zamítnout žádost paušálně všem, tedy i jejich dětem, soud uvádí, že v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č.j. 4 As 142/2013-29, jenž vychází z rozsudku téhož soudu ze dne 15. 1. 2013, č.j. 8 As 31/2012-76, byly správní orgány oprávněny aplikovat tzv. zásadu jednoty státního občanství rodiny. V podrobnostech k aplikaci této zásady soud odkazuje na výše uvedené rozsudky, jen ve stručnosti pak uvádí, že v daném případě shledal naplněny podmínky pro aplikaci této zásady, tj. rodiče do společné žádosti zahrnuli i své děti, přičemž nezletilé děti byly závislé na výživě rodičů. Při splnění podmínek pro udělení státního občanství se tak tyto děti odvozují od rodičů.

- [43] K námitce, že se správní orgány nezabývaly obsáhlým vyjádřením, které žalobci správnímu orgánu I. stupně zaslali, pak soud dodává, že jen z toho důvodu, že správní orgány nepřistoupily na argumentaci žalobců obsaženou v jejich podání, nelze správní rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné, když z odůvodnění napadeného, jakož i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány argumenty žalobců zabývaly a posuzovaly je ve vztahu ke splnění podmínky pro udělení státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.
- [44] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [45] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. srpna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu